

få andre kunne modarbejde verdenssamfundets beslutninger og vilje.

USAs repræsentant udtalte forleden, at det sidste ord i sagen ikke ville blive sagt under denne generalforsamling. Jeg anser denne udtalelse for at være meget betydningsfuld og helt i overensstemmelse med den forpligtelse, som USA har påtaget sig ved at stemme for res. 2145. For vi er alle, alle vi, som stemte for denne resolution, forpligtet til at arbejde for opfyldelsen af dens mål: Sydvestafrikas uafhængighed, og vi er forpligtet til at påse, at vi aldrig ophører med at bevæge os henimod dette mål. I den øjeblikkelige situation betyder dette to ting, for det første at vi må tage et skridt fremad fra res. 2145 (XXI) og for det andet, at vi må handle i bred forståelse.

Denne samlings beslutninger vil blive af afgørende betydning, ikke blot for Sydvestafrika, men også for De Forenede Nationer

selv, for organisationens autoritet og dens prestige. Det er en prøvesag, hvor vi skal se, om det store flertal af medlemmerne, som er enige om et bestemt mål, også kan blive enige om veje og midler til dette måls opnåelse. Det vil kræve tålmodighed af visse og beslutsomhed af andre. Det vil kræve samarbejdsvilje af os alle. Hvis vi består denne prøve, kan vi, når tiden er inde, afslutte denne samling i overbevisning om, at vi har gjort, hvad der kunne gøres for at fremme frihedens sag i Sydvestafrika.

Består vi ikke prøven, vil vi påtage os et tungt ansvar. Man vil ikke alene kunne bebrejde os for manglende fremskridt i Sydvestafrikasagen, men vi vil i så fald også være ansvarlige for manglende fremskridt i andre sager om undertrykte folk, hvori vore fejlslagne bestræbelser i Sydvestafrikaspørgsmålet vil kunne afspejle sig.